ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΜΟΝΝΟΥΡΥ

ΕΝΑΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

('Η σκηνὴ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου).

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (στὴν καμαριέρα, ποὺ ἔρχεται ἀπ' ἔξω τρέχοντας).—Ἔ, λοιπόν ; Εἶπες τοῦ φούρναρη νἄρθῃ γρήγορα ; Τοῦ εἶπες τί συμβαίνει ;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (λαχανιασμένη ἀπὸ τὸ τρέξιμο).—Ναί, κύριε...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Τοῦπες νὰ πάρῃ καὶ τὸ ντουφέκι του ;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Μάλιστα, κύριε. Τοῦπα νἄρθῃ μὲ τὸ ντουφέκι του...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. — Εἰδοποίησες καὶ τὸν φαρμακοποιό ;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Μάλιστα, εἰδοποίησα καὶ τὸ φαρμακοποιό... Ἔφτιαχνε ἕνα μαλαχτικὸ ἐκείνη τὴν ὥρα, μὰ μοῦπε πὼς μόλις τὸ τελειώσει θἄρθῃ...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια).—Νὰ τελειώσῃ τὸ μαλαχτικό !... Ἀκοῦς ἐκεῖ, τὸ μαλαχτικό !... Ἐδῶ ὑπάρχει ἕνας φοβερὸς λήσταρχος κι' αὐτὸς κιττάει τὰ μαλαχτικά του !... Αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τ' ἄγραφα ! Ἄ ! νὰ ποὺ ἔρχεται ὁ φούρναρης... Ἐπιτέλους !...

Ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ (μπαίνοντας μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι).—Νἄμαι ! Ἔτρεξα ἀμέσως !...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ φέροντάς τον μπρὸς σ' ἕνα παράθυρο, ποὺ βλέπει πρὸς μιὰ μεγάλη αὐλή, στὸ βάθος τῆς ὁποίας φαίνεται τὸ παράρτημα τοῦ ξενοδοχείου).—Νά, ἐκεῖ εἶνε ! Μέσα στὸ παράρτημα !...

Ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Εἶστε βέβαιος πὼς εἶνε αὐτός ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Βέβαιος, λέει ! Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω ! Μὰ πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας καὶ τὶς προφυλάξεις μας, ὥσπου νἀρθοῦν οἱ χωροφύλακες ποὺ εἰδοποίησα. Νά, ἀπὸ δῶ, βάλ'τε τὸ ντουφέκι σας, ὥστε νὰ σημαδεύῃ στὴν πόρτα τοῦ παραρτήματος, μήπως ἀποπειραθῆ νὰ βγῆ ἔξω, καὶ φυλάτε καρτέρι !...

('Ο φούρναρης βάζει δυὸ φυσέκια στὸ κυνηγετικό του ὅπλο, στηρίζει τὴν κάννη στὴ ράχη μιᾶς πολυθρόνας καὶ κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ξενοδοχείου, σημαδεύει πρὸς τὴν πόρτα ποὺ τοῦ ἔδειξε).

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ (φτάνοντας κι' αὐτὸς τρέχοντας).—Νἄμαι κι' ἐγώ ! Ἔφερα καὶ τὴν κασετίνα μὲ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ φάρμακα πρώτων βοηθειῶν, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό ! Δὲν ξέρει ποτὲ κανεὶς τί γίνεται ! ('Ακουμπῶντας τὰ σύνεργά του σὲ μιὰ γωνιά). Εἰστε βέβαιος τοὐλάχιστον πὼς εἶνε ;...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—'Απολύτως βέβαιος. Ἄλλωστε τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ ἡ γυναῖκα μου...

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει... σᾶς πιστεύω... Ξέρετε, ἡ γυναῖκες καταλαβαίνουν πάντα πιὸ καλὰ ἀπὸ φυσιογνωμίες, παρὰ οἱ ἄνδρες, ἰδίως ὅταν πρόκειται νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ταὐτότης ἑνὸς λησταῦ... Ζήτημα διαισθήσεως... Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ κυρία σύζυγός σας ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Σὰν γυναῖκα ἔξυπνη καὶ ψύχραιμη ποὺ εἶνε, σκέφτηκε ἀμέσως πὼς τὸ παράρτημα τοῦ ξενοδοχείου ἔχει κι' ἄλλη πόρτα πρὸς τὸν δρόμο καὶ πὼς μποροῦσε ὁ λησταὶς νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, ἂν καταλάβαινε πὼς τὸν πήραμε χαμπάρι καὶ φυλᾶμε νὰ τὸν πιάσουμε. Ἐπῆγε λοιπὸν νὰ κλειδώσῃ ἐκείνη τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω... Ἄ ! σοῦ εἶνε μιὰ γυναῖκα αὐτή, κύριοι ! Ἐγώ, στὴν ταραχή μου, δὲν σκέφτηκα νὰ λάβω αὐτὸ τὸ προφυλακτικὸ μέτρο. Ἐνῶ αὐτή !... Μὰ γιὰ σταθῆτε ! Μοῦ φαίνεται σὰν ν' ἄκουσα κρότο... Ὄχι ; Ἐσεῖς δὲν ἀκούσατε ; (Στὸν φούρναρη) : Ἐσεῖς, τὸ νοῦ σας στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς καὶ τὸ ντουφέκι ἕτοιμο !...

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.—Μὰ πῶς σᾶς ἦρθεν ἡ ἰδέα, ὅταν εἴδατε αὐτὸν τὸν ταξειδιώτη, πὼς ἦταν ὁ λησταί ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Γιατί εἶχα μπροστά μου τὴ φωτογραφία του.

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.—Τὴ φωτογραφία του ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Ναί, τὴ φωτογραφία του, στὴν ἐφημερίδα, ἡ ὁποία δημοσίευε καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῆς ληστείας... Ἦταν ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἤμουν βυθισμένος στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος, ὅταν πέρασε ἀπὸ δῶ ὁ ἐνωμοτάρχης...

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ.—Λοιπόν ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Λοιπόν, ποὺ λέτε, ὁ ἐνωμοτάρχης μοῦ εἶπε γι' αὐτὸν τὸ λησταὶ καὶ μοῦ ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικά του... Ἔτσι γίνεται πάντα. Ὅταν καταδιώκεται κανένας λησταί, ἡ ἀστυνομία δίνει τὰ χαρακτηριστικά του σ' ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ εἰδοποιεῖ νἄχουν τὸ νοῦ τους κι' ὅ,τι ὕποπτο ἰδοῦν σὲ κανέναν ταξειδιώτη, νὰ τὴν εἰδοποιοῦν ἀμέσως.

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ κι' ὁ ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ.—Μπᾶ !....

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Ναί. Λοιπόν, ποὺ λέτε, χθὲς βράδυ πέρασε ἀπ' ἐδῶ ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ μᾶς εἶπε τὸ καὶ τό... Ὅτι δηλαδὴ σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη φάνηκε ἕνας φοβερὸς λησταὶς καὶ νἄχουμε τὸ νοῦ μας. Μᾶς ἔκαμε τόση ἐντύπωσι αὐτό, καὶ σὲ μένα καὶ στὴ γυναῖκα μου, ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ κλείσουμε μάτι ὅλη τὴ νύχτα... Λοιπόν, σήμερα, μετὰ τὸ φαί, τὴν ὥρα ποὺ ἤμουν βυθισμένος στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος, ποὺ ἔγραφε γιὰ τοὺς ἄθλους αὐτοῦ τοῦ λησταῦ, νά σου κι' ἕνας ταξειδιώτης ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μὲ ρωτάει ἂν εἶχα κανένα δωμάτιο νὰ τοῦ δώσω. Σηκώθηκα νὰ τὸν δεχθῶ, ὅταν εἶδα τὴ γυναίκα μου νὰ γίνεται κατακίτρινη καὶ νὰ παρουσιάζῃ σημεῖα μεγάλης ταραχῆς. Μοῦ φάνηκε παράξενο, μὰ ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στὸ πρόσωπο τοῦ ξένου, ἐκατάλαβα ! Τὸ ἴδιο μουστακάκι ψαλλιδισμένο, ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μακρουλὸ πρόσωπο, τὰ μάτια κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ γείσο τῆς τραγιάσκας του, χωμένης ὥς τ' αὐτιά... Ἴδιος, τέλος πάντων, κι' ἀπαράλλαχτος μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ λησταῦ, ποὺ δημοσίευεν ἡ ἐφημερίδα. Ἔγνεψα μὲ τρόπο στὴ γυναίκα μου, σὰν νὰ τῆς ἔλεγα : «Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ λησταί;»

Κι' ἐκείνη, πλησιάζοντάς με, μοῦπε κρυφά : «Αὐτὸς εἶνε ! Δός του ἕνα δωμάτιο στὸ παράρτημα !» Τὸν πῆρε κατόπιν ἡ γυναῖκα μου νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ δωμάτιό του καὶ βγαίνοντας μοῦγνεψε κρυφὰ νὰ μὴν κουνηθῶ ἀπὸ τὴ θέσι μου, παρὰ νὰ μείνω ἐδῶ, νὰ εἰδοποιήσω καὶ νὰ ζητήσω βοήθεια. Κι' αὐτή, σὰν τίποτα νὰ μὴν εἴχαμε καταλάβει, ἐπῆγε μὲ τὸν ξένο νὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ στὸ δωμάτιό του... Ὁ ἄθλιος, αὐτὴ τὴ φορὰ ἔπεσε σὲ λυκοπαγίδα. Δὲν γλυτώνει ! Θὰ τὸν πιάσουμε ! Τὸν κρατᾶμε κιόλας, κύριοι ! (Στὸν φούρναρη) : Ἐσεῖς, πρὸ πάντων, ἐκεῖ τὸ νοῦ σας ! Ἡ κάννη τοῦ ντουφεκιοῦ στὴν πόρτα νἄναι γυρισμένη καὶ τὸ χέρι στὴ σκανδάλη... Μὰ οἱ χωροφύλακες πῶς δὲν φάνηκαν; Τί κάνουν τόσην ὥρα ; Εἶνε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ πλέον ποὺ τοὺς εἰδοποίησα νἄρθουν, φέρνοντας μαζύ τους καὶ χειροπέδες, κι' ὅμως...

('Εκείνη τὴ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει, περπατῶντας ἥσυχα καὶ ἀδιάφορα, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, ὁ ἐνωμοτάρχης).

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ.—Καλημέρα τῆς συντροφιᾶς ! (Βλέποντας τὸν φούρναρη νὰ σημαδεύῃ μὲ τὸ ντουφέκι του πρὸς τὴν αὐλή). Ἔχετε καρτέρι γιὰ κανένα λαγὸ δῶ πέρα ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (ἀγανακτισμένος).—Κύριε ἐνωμοτάρχα ! Κύριε ἐνωμοτάρχα ! Εἶνε ὥρα γι' ἀστεῖα τώρα ; (Δείχνοντάς του τὸν φαρμακοποιὸ καὶ τὸν φούρναρη). Οἱ κύριοι ἦρθαν ἐδῶ νὰ μὲ βοηθήσουν καὶ παρ' ὀλίγο ν' ἀνοίξουμε μάχη, ὥσπου νἀρθῆτε σεῖς...

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ (μὴν καταλαβαίνοντας). — Ν' ἀνοίξετε μάχη ; Γιατί, βρὲ παιδιά ; Μὲ ποιόν ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Μὲ ποιόν ; Μὲ τὸν λήσταρχο. Μὲ ποιὸν ἄλλο ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ (μὴν μπορῶντας νὰ καταλάβῃ).—Μὲ τὸν λήσταρχο ; Ποιὸ λήσταρχο ;

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (ἐκνευρισμένος).—Μὲ τὸν λήσταρχο, ποὺ ζητάει ἡ ἀστυνομία καὶ τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ἐσεῖς ὁ ἴδιος ἤρθατε καὶ μοῦ τὰ δώσατε χθὲς βράδυ...

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ (γελῶντας).—Τί μοῦ ψέλνετε ἐδῶ ; Τί λήσταρχο ὀνειρεύεστε ; Πάει αὐτός ! Νάταν κι' ἄλλος ! Μᾶς τηλεφώνησαν τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ Παρίσι πὼς τὸν ἔπιασαν ἐκεῖ κι' εἶνε τώρα στὸ φρέσκο...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (κατάπληκτος).—Πῶς εἶνε δυνατόν ; Ἀφοῦ ὁ λησταί, σᾶς λέω, εἶν' ἐδῶ ;... Νά, ἐκεῖ μέσα, στὸ παράρτημα τοῦ ξενοδοχείου. Τὸν ἔχει κλειδώσει ἀπ' ἔξω ἡ γυναῖκα μου...

—Ἔβγαινε κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι ἕναν νέο...

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ (μ' ἕνα μειδίαμα οἴκτου).—Ἡ γυναῖκα σας ; Ἄ ! τώρα καταλαβαίνω !... Μὰ τὴ γυναίκα σας, ἀγαπητέ μου κύριε, τώρα δὰ πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδα. Ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παραρτήματος, ποὺ εἶνε στὸ δρόμο, κι' ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι της ἕναν πολίτη, ἕναν νέο μὲ τραγιάσκα καὶ ταξειδιωτικὰ ροῦχα. Ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν πόρτα τρέχοντας, μπῆκαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο τρέχοντας καὶ δῶθε πᾶν οἱ ἄλλοι !... Σὰν σὲ γλέντι νὰ πήγαιναν, μοῦ φάνηκε... Γελοῦσαν σὰν παιδιά, ποὺ τοὺς λέει ὁ δάσκαλος πὼς δὲν ἔχει σχολεῖο !

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (ἐμβρόντητος).—Ἡ γυναῖκα μου ; Λέτε πὼς εἴδατε τὴ γυναίκα μου ; Εἶστε βέβαιος πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα μου ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ.—Διάβολε ! Ἔχει γοῦστο τώρα ! Τὴν γυναίκα σας δὲν ξέρω ; Ἀφοῦ μάλιστα μ' ἐχαιρέτησε κιόλας μὲ τὸ χέρι, περνῶντας...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα).—Μὰ τότε ; Ἡ γυναῖκα μου, ὁ ξένος... τὸ αὐτοκίνητο... τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά ;

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ (μὲ τὴν ἐπαγγελματική του...ἀδιαφορία). — Σημαίνουν ὅτι ἡ γυναῖκα σας τὸσκασε μὲ τὸν ξένο... Καλὰ σᾶς τόπε πὼς τὸν γνώρισε ἀμέσως. Τὸν γνώρισε, τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔβαλε φυλακὴ στὴν ἀγκαλιά της... Συνηθισμένη ἱστορία !...

ΡΟΜΠΕΡ ΜΟΝΝΟΥΡΥ